

- військова агресія з боку сусідньої держави;
- низький рівень соціальної активності громадян та посадовців;
- відсутність сформованості управлінської відповідальності посадовців, громадських рухів та об'єднань за стан справ у ДПСУ;
- заполітизованість українського життя, що провокує політизацію ДПСУ;
- зниження рівня авторитету прикордонного відомства у сучасному українському суспільстві;
- повільна адаптація сучасних дієвих управлінських інструментів (стратегічного управління, проектного управління, тайм-менеджменту тощо);
- наявність бюрократичних механізмів щодо оцінювання діяльності прикордонної служби;
- неможливість вирішення проблем соціального та правового захисту особового складу ДПСУ;
- відсутність однозначної та закріпленої у законодавстві України процедури (алгоритму) здійснення демократичного цивільного контролю у прикордонній службі;
- низький рівень міжвідомчої взаємодії в Україні тощо.

Отже, досліджено сучасний стан демократичного цивільного контролю у ДПСУ та виокремлено ті проблеми, що мають вагомий вплив на його забезпечення. Подібні проблеми існують не лише у прикордонній службі, а й у інших військових та правоохоронних формуваннях України. Виходом з такої ситуації може бути розвиток та удосконалення механізмів демократичного цивільного контролю.

1. Брайлівський І. А. Моделі державно-приватних партнерств. *Розвиток економічних методів управління національною економікою та економікою підприємства. Серія «Економіка»*. 2012. Т. XIII. Вип. 255. С. 51–60.

2. Вичалківська Ю. С. Організаційно-правове регулювання демократичного цивільного контролю над сектором безпеки і оборони України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 1. С. 116–121.

3. Сімак С. В. Інституційний розвиток публічно-приватного партнерства: теорія, методологія, механізми державного управління : монографія. Київ : АМУ, 2016. 392 с.

4. Сіцінська М. В. Передумови виникнення недоліків системи демократичного цивільного контролю над правоохоронними органами України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2011. № 24. С. 84–86.

УДК 351.74+323

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/394-396

Олег ЦИГАНОВ

головний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії проблем правового та організаційного забезпечення діяльності Міністерства, доктор юридичних наук, доцент

Андрій ХАЛЬОТА

провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії проблем правового та організаційного забезпечення діяльності Міністерства Державного НДІ МВС України, кандидат юридичних наук, доцент

ОРГАНИ СИСТЕМИ МВС ЯК СУБ'ЄКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ВНУТРІШНЬОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Стаття 3 Основного закону нашої держави, яка обрала демократичний шлях розвитку, встановлює: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави» [1]. Цей принцип вимагає від нашої держави створення відповідної системи інститутів, діяльність яких була б безпосередньо спрямована на забезпечення внутрішньої безпеки України.

Аналіз підходів і поглядів науковців щодо визначення поняття внутрішньої безпеки дозволяє стверджувати, що головною кваліфікуючою ознакою цього виду національної безпеки є внутрішній характер походження джерела загроз. Відповідно, якщо законодавець визначає національну безпеку України як «захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз» [2], то внутрішню безпеку України можна характеризувати як захищеність національних інтересів України від внутрішніх ризиків та загроз у всіх сферах життєдіяльності нашої країни. При цьому ризики і загрози внутрішній безпеці можуть проявлятися, зокрема, у політичній, економічній, соціальній, гуманітарній (духовній), екологічній, інформаційній, оборонній сферах життєдіяльності суспільства і держави. Водночас право на безпеку особистості, як найвищої соціальної цінності, слід розглядати як основу внутрішньої безпеки, а також як основне базисне конституційне право людини і громадянина. Адже реалізація права на безпеку особистості слугує умовою реалізації всіх інших її прав, свобод і законних інтересів.

Під державною політикою зазвичай розуміється реакція держави на певні проблеми суспільства або його окремих груп, напрям її дій, регулятивних заходів стосовно вирішення проблем, що виникають. Призначення державної політики полягає у знаходженні консенсусу в суспільстві, який необхідний для забезпечення його стабільності. Реалізацію державної політики щодо забезпечення внутрішньої безпеки можна визначити як реальне здійснення, втілення в життя стратегічних напрямів діяльності держави щодо забезпечення внутрішньої безпеки або ж як реальне виконання будь-якого плану, проекту, програми, намірів щодо забезпечення внутрішньої безпеки. Суб'єктами реалізації державної політики у зазначеній сфері виступають органи публічної влади, їх посадові особи, а також громадяни та інститути громадянського суспільства.

Проведений нами аналіз функцій і повноважень складових сил безпеки України засвідчив, що головну роль у системі забезпечення внутрішньої безпеки України відіграють органи виконавчої влади та військові формування, що входять до системи Міністерства внутрішніх справ України (далі – органи системи МВС). Зазначені державні утворення посідають одне з провідних місць у механізмі держави. Адже вони є, з одного боку, галузевою підсистемою державного управління, а з іншого – одними з найбільш важливих суб'єктів правоохоронної діяльності.

Особливе правове становище органів системи МВС у системі правоохоронних органів України зумовлюється обсягом і складністю їхньої компетенції при здійсненні правоохоронних та організаційних функцій, а також тим, що на них покладається превалюючий обсяг діяльності щодо забезпечення громадської безпеки та цивільного захисту, охорони правопорядку в країні.

Органи системи МВС являють собою сукупність органів виконавчої влади та військових формувань, котрі є складовою сектора безпеки і оборони України й беруть участь у формуванні та/або реалізують державну політику у сферах: забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; підтримання публічної безпеки і порядку; забезпечення безпеки дорожнього руху; захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні; організації цивільного захисту, запобігання виникненню надзвичайних ситуацій і ліквідації їх наслідків; міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб [3, с. 26–27].

Також згідно з абз. 7 п. 1 Положення про Міністерство внутрішніх справ України «МВС є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері дотримання норм міжнародного гуманітарного права на всій території України (у частині повноважень з координації розшуку осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, та вирішення інших пов'язаних з цим питань відповідно до Закону України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти за особливих обставин»)» [4].

Відповідно до цього визначення до органів системи МВС пропонується віднести:

1) Міністерство внутрішніх справ України як головний (провідний) орган у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в зазначених вище сферах й до загальної структури якого входять:

- апарат МВС України;
- Головний сервісний центр МВС України та його відокремлені структурні підрозділи (територіальні органи з надання сервісних послуг МВС);
- навчальні заклади та науково-дослідні установи, що належать до сфери управління

Міністерства внутрішніх справ України;

– заклади охорони здоров'я, підприємства, установи, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України;

2) центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України, а саме: Національну поліцію України, Державну прикордонну службу України, Державну службу України з надзвичайних ситуацій та Державну міграційну службу України;

3) Національну гвардію України як військове формування з правоохоронними функціями.

Як бачимо, до органів системи МВС поряд із органами виконавчої влади зараховано також військове формування з правоохоронними функціями – Національну гвардію України. Безперечно, ця державна організація формально до органів виконавчої влади не належить. Проте вона виконує вагомі виконавчі функції у спеціальній сфері адміністративної діяльності – сфері національної безпеки України. Тому Національну гвардію України можна зарахувати до органів виконавчої влади не організаційно, а лише функціонально (в окремих випадках та при виконанні деяких повноважень, коли вона діє як суб'єкт публічного адміністрування) [5, с. 74]. Водночас варто вказати, що згідно з ч. 3 ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України» діяльність Національної гвардії України поряд із діяльністю Національної поліції України, Державної прикордонної служби України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій та Державної міграційної служби України спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України [2].

Отже, зазначені органи є суб'єктами забезпечення внутрішньої безпеки спеціальної компетенції, які виконують специфічні, як правило, правоохоронні завдання та функції щодо охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, забезпечення безпечних умов життєдіяльності й добробуту її населення, захисту її території та навколишнього природного середовища від внутрішніх реальних та потенційних загроз. При цьому діяльність зазначених органів щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб здійснюється шляхом застосуванням адміністративно-правових та кримінально-правових засобів впливу на суб'єктів правопорушень.

1. Конституція України від 28.06.1996. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

2. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>.

3. Циганов О. Г., Хальота А. І., Бойко І. В. Перевірки як форма контролю за діяльністю органів системи МВС : монографія. Київ ; Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2023. 212 с.

4. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 878. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/878-2015-%D0%BF#Text>.

5. Галуцько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Адміністративне право України. Повний курс : підруч. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.

УДК 342.7+351.74

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/396-397

Dmytro ANISIMOV

Lecturer at the Department of Special
Physical Training of Dnipropetrovsk
State University of Internal Affairs,
PhD in Law

CURRENT CHALLENGES IN ENSURING HUMAN RIGHTS BY LAW ENFORCEMENT OFFICERS

In the context of the development of a democratic state governed by the rule of law, the activities of law enforcement agencies in line with international human rights standards are pivotal. Upholding principles of compassion and respect for individuals' rights and freedoms is paramount